

II Глава

СИНЕРГИЈА ПРОТОЗНАЊА

Езотерично знање

Тајна доктрина – Езотеричне паралеле

*

Холистичка парадигма

Езотерично знање

Мадам Блавацка

Тајна доктрина

Тајна доктрина

Истина је једна. Корен великих светских религија, као и духовних стаза је *заједнички*. Хиндуизам, будизам, зороастијанска и египатска религија, затим јудаизам, хришћанство, ислам ... само су меандри овог основног Тока.

Тајна доктрина у основи је свих ових религија; откривајући њихово базично јединство она древну истину чува од деградације. Ова прастара Мудрост била је универзално распрострањена религија древног, праисторијског света.^[25]

Ниједан од оснивача религија није измислио нову религију или открио нову истину; они су само преносиоци великих истина из ризнице древне Мудрости. Сви они само су пренели и тумачили ту Мудрост у времену у коме су живели.

„Тајна доктрина“ настала је увидом у древне списе и под вођством Махатми. Главни извор је: *Књига Ђан*, на древном језику *сензару*. Спис садржи опис цикличне космичке Еволуције, као и развоја људских Коренских Раса.

Тајна доктрина утврђује три основне поставке:

- 1) Свеприсутни, вечни, безгранични, *Неизменљиви Принцип*, који надилази моћ људских представа; ван опсега и домашаја мисли - „незамислив и неизречив“.
- 2) *Апсолутна Стварност*, која претходи свим облицима условљеног постојања - бесконачни вечни Узрок, бескорени корен свега што је било, јесте или ће бити; лишен свих атрибута, без било каквог односа ка испољеном, коначном бићу.
- 3) *Бивство* има два аспекта: а) апсолутни *Простор*, који је гола субјективност, и б) апсолутно апстрактно *Кретање*, које представља безусловљену Свест.

Први аксиом Тајне доктрине јесте то метафизичко *Једно Апсолут-Бивство*, које коначна интелигенција и религије приказују као теолошко Тројство.

Апсолут (*Parabram*) јесте поље Апсолутне Свести - оне Суштине која је ван свих односа са условљеним постојањем. Мада ово имплицира дуалност, кроз контраст Духа према Материји, Дух и Материја нису независне стварности, већ два лица или аспекта Апсолута, који творе основу условљеног Бића.

„Велики Дах“ (водећа интелигенција) извор је свих индивидуалних свести, док прекосмичка супстанца (*Mulaprakriti*) постоји у основи свих објективних нивоа Природе. Ова дуалност битна је за настанак испољеног Универзума.

Космичка Замисао се не би испољила као индивидуална свест без Космичке Супстанце, материјалног носиоца самосвести. Испољени Универзум је стога прожет дуалношћу. Као што супротни полови субјекат-објекат, дух-материја, чине само аспекте Једног Јединства, тако и у испољеном универзуму постоји ентитет *Fohat* - „нешто“ што повезује дух са материјом, субјекат са објектом.

Из интегралног списка *Књиге Ђан*, прва два тома „Тајне доктрине“ обрађују два домена: Космогенезу (7 Станци) и Антропогенезу (у 12 Станци). Станце (одељци) дају формулу која се може применити на све нивое еволуције.

Седам Станци Космогенезе одражавају седам делова апстрактне формуле. Оне описују седам великих ступњева процеса еволуције. О овим ступњевима *Пуране* говоре као о „Седам Стварања“, а *Библија* као о „Данима стварања“.

Станце најпре описују стање латенције Једног. Пошто је то стање Апсолута по себи, оно се може представити једино симболично - помоћу негација. На интуицији читаоца је да појми значење употребљених алегоричних реченица.

Следи опис буђења Универзума, након „Мировања“, кроз диференцијацију „Заметка“ у седмоструку хијерархију Божанских Моћи, које чине активна испољавања Врхунске Енергије и творци целокупног испољеног Универзума.

Након дифузне Космичке Материје, настају дивљи 'вртлози', први стадијум формирања маглине која се кондензује и преображава у Соларни Универзум.

Последње две Станце описују стање формирања „Света“ при уласку у свој четврти велики циклус (Круг), што одговара периоду у коме сада живимо. Еволутивни процес на Земљи одвија се од настанка живота до појаве човека.

Дванаест Станци Антропогенезе описују хијерархију Твораца у формирању Човека на Земљи и ступњеве (Кругове) у еволуцији људских Коренских Раса.

Тајна доктрина - Космогенеза

Станца I – *Ноћ Универзума*

Вечни Родитељ, умотан у своје невидљиве одежде, заспао је још једном на Седам Вечности... Времена не беше јер лежаше уснуло у бескрајним недрима Трајања.

Вечни Родитељ је - Апсолут (*Parabram*), са два стања: *Pralaya* - апсолутна субјективност и *Manvantara* - стање манифестовања објективног Универзума.

Пралају чине Божанска Мисао и Првобитна Супстанца (невидљиве одежде), ноумен укупне Материје. Седам Вечности је несагледиви период Манвантаре.

Непојамно стање Пралаје описује се негативним одређењима. Илузија, Маја, одлика је постојања коначних ствари, због ограничености ума и наших чула.

Време не постоји ако нема свести која ствара ту илузију, већ “лежи уснуло”. Особе и ствари чине збир свих променљивих стања, као део вечног Трајања; садашњост је тренутни пресек ствари у пролазу кроз време, простор, материју.

Током Пралаје, кад су сва постојања разграђена, Универзални Ум остаје као апстрактна Божанска Мисао. Баш као што у стању дубоког сна ум престаје да функционише, у стању Пралаје Универзум постоји само у Божанској Мисли.

Латенција Универзалног Ума током Пралаје имплицира одсуство кључних носилаца његовог манифестовања. Апсолутно Биће, Постојање и Свест су у латенцији; нема кармичких закона узрока и последица, нити Седам узвишених Господа, ни Седам Творачких Духова који надгледају еволуцију Универзума.

Апсолут у стању Пралаје јесте - *Тама*, која испуњава бескрајно СВЕ: вечна матрица настајања-нестајања, коренски мушки и женски принцип, чији је потомак Космос, творевина Духа и Материје која се циклично манифестује.

„Оно што јесте, а ипак није“ јесте Велики Дах, чији издисај и удисај значе рађање и растварање Универзума. Скривено Божанство издише Мисао, која постаје Космос. Кад бива опет удахнут, Универзум почива у недрима Мајке.

Станца II – Идеја диференцијације

Осим велике Пралаје од Седам Вечности, постоје и друге врсте разградње, на нижим плановима. *Paranishpana* значи завршно стање субјективности на неком плану. Све што се манифестује на крају се враћа у стање Паранишпане.

Источњачка идеја јесте да ствари могу престати да постоје, а да ипак: *буду*. Стање Не-Бића заправо је „стварније“ од оног које називамо постојањем. Ово наговештава стање када Универзум пређе у мировање и престаје да постоји.

Један Вечни Елемент јесте Простор, који је бездимензионалан. Напоредо са њим постоје - бескрајно Трајање, Првобитна Материја и вечно Кретање.

Апсолутно Кретање је „Дах“ Једног елемента, који не престаје чак ни током пралаичких вечности. Израз „Дах Једног Постојања“ користи се за духовни аспект космогоније; на материјалном плану његов еквивалент је Кретање.

„Вечни дах“ указује да Бесконачност не може да се односи на ограничено и условљено. Следствено, за ограничена чула, Апсолутна Свест и Апсолутно Кретање морају се представљати и описати као несвесност и непокретност.

Пред освит нове Манвантаре већ постоји Идеја стварања Универзума.

Зрак „Вечне Таме“ (као бљештава светлост) исијаће у Заметак, који је тачка у Јајету Света, а постоји у центру сваког атома. Сви атоми формираће овај „Заметак“ који је - *ноумен*, тј. апстрактна, вечна и неуништива материја.

Мајка-Лотос (*Matripadma*) је креативна моћ у Природи. Лотос је производ топлоте (ватре) и воде. Ватра је активни, мушки симбол Духа Божанства, док је Вода (Мајка) пасивни, женски симбол, из кога еманира све у Универзуму.

Кад се срце Првобитне супстанце отвори, пријемчиво за печат Божанске Мисли, из латенције прећи ће у објективност и Јединство и постаће - Три (Отац-Мајка-Син), а затим Четири (Живот), што доноси „пад у крило Маје“.

На измаку стања Пралаје, Универзум је и даље успаван у Божанској Мисли. Седам Синова (Творци) и *Svabhavat* (корен свих ствари) уроњени су у Таму.

Станца III – Буђење Космоса

„Последња вибрација Седме Вечности“ је назнака Манвантаре, предодређена вечним Законом који уређује „Дане и Ноћи Бrame“. Трајање има два аспекта: безусловно, вечно Време и условно време, које се периодично појављује.

Mahat је Универзална интелигенција ограничена манвантаром: прворођени од *Mulaprakriti*, недиференциране супстанце (периодични аспект је Пракрити).

„Ширење Мајке“ не врши се из неког центра; то је промена *стања* - развој безграничне субјективности у безграничну објективност. Све што постоји у објективном Универзуму има свој идеални прототип у Божанској Мисли, што је омогућило „спуштање“ по нивоима - од ноумена до најнижег феномена.

Manu је творац свега што настаје током његовог циклуса. *Fohat* извршава његове налоге и омогућује да се идеални прототип шири од изнутра ка споља.

Слика даха Таме над уснулим водама живота овде симболизује првобитну Материју са скривеним Духом у себи. Питагорејска Монада такође борави у тами, налик на „заметак“, а слична симболичка слика постоји и у Постању.

„Воде живота“ (Хаос, женски принцип) су „вакуум“, у коме леже латентни Дух и Материја. У свим космогонијама Вода је основа материјалног постојања.

Тама зрачи светлост, а светлост испушта усамљени Зрак у Воде, у поноре Мајке. Тај Зрак продире кроз Девичанско јаје ... и нагони га да уздрхти и испусти не-вечни (периодични) заметак, који се згушњава у Јаје Света.

„Зрак“ је Божанска Мисао која прожима Хаос. Прво испољавање јесте сфера, симбол вечности. Јаје је слика Космоса који израња из бескрајног Простора.

Вечно „Девичанско јаје“ има моћ да буде оплођено Зраком и да се развије у периодични заметак. „Јаје Света“ настаје из овог заметка и изражава мистерију привидног самостварања и еволуције сопственом стваралачком моћи.

Мушки Творац изниче из девичанског корена оплођеног Зраком. Космос је оплођено јаје, а пошто је безграничан, он се мора приказати као сферичан.

Диференцирање Универзума симболизују геометријске фигуре и Бројеви. Број је Ентитет, а истовремено и Дах, који еманира из Бога. Кретање и Број зачети су од Речи тј. Врхунског Разума. Бог је Број обдарен кретањем. Дах је Јединство, оно зачиње Бројеве који преко Божанства уређују физички космос.

„Сјајна суштина“ згрушава се и шири кроз дубине Простора; млечно бели угрушци су примордијална материја (за Млечни пут). Она бива разбацана по простору, јављајући се у јатима и мноштвима, који су корен будућих светова.

Диференцирање Космоса почиње, али јединство Апсолута није нарушено:

Корен остаје, светлост остаје, угрушци остају, а још увек је ΟΕΑΙΝΟΥ Једно.

ΟΕΑΙΧΟΥ је Отац-Мајка Богова: седмоструки корен из којег све произлази. „Корен“ је чисто знање и вечна стварност (Парабраман и Мулапракрити) као аспекти Једног. *Οεαихου* је и испољени Један Живот, Вечно живо Јединство.

Корен живота беше у свакој капи Океана Бесмртности, Океан беше Сјајна Светлост ... Ватра, Топлота, Кретање. Тама ишчезну, не би је више.

Тама се повлачи у своју суштину. У сопственој коренској природи, она је - апсолутна Светлост. Ватра и Вода (Отац и Мајка) представљају божански Зрак и Хаос, из чијег сједињења настаје прворођена Светлост (нови Живот).

Сјајни Простор, син Тамног Простора, израња из дубина великих Тамних Вода.

Он је заслепљујући Божански Змај Мудрости. Један је Четири, које узима у себе Три, производи Седам и постаје мноштво. Он означава места за сјајне звезде и претвара оно што је горе у Море ватре без обале, а оно доле у Велике воде.

Заслепљујући Змај Мудрости (Реч Божанске Мисли, *Logos*) је испољавање Универзалне Мудрости, а уједно и суштина испољене Мудрости - Божанска Мисао, која се у својој другој творевини развија у Самосвест (људски Манас).

„Море ватре“ је прво зрачење Мулапракрити - недиференцирана космичка супстанца, која постаје Астрална Материја. Као „Ватрена Змија“ она вијуга кроз Хаос, да излегне космичку материју и наведе је да узме сферични облик.

Диференцирање Универзума симболизују геометријске фигуре и Бројеви. Број је Ентитет, а истовремено и Дах, који еманира из Бога. Кретање и Број зачети су од Речи тј. Врхунског Разума. Бог је Број обдарен кретањем. Дах је Јединство, оно зачиње Бројеве који преко Божанства уређују физички космос.

„Сјајна суштина“ згрушава се и шири кроз дубине Простора; млечно бели угрушци су примордијална материја (за Млечни пут). Она бива разбацана по простору, јављајући се у јатима и мноштвима, који су корен будућих светова.

Диференцирање Космоса почиње, али јединство Апсолута није нарушено:

Корен остаје, светлост остаје, угрушци остају, а још увек је ΟΕΑΙΝΟΥ Једно.

ΟΕΑΙΧΟΥ је Отац-Мајка Богова: седмоструки корен из којег све произлази. „Корен“ је чисто знање и вечна стварност (Парабраман и Мулапракрити) као аспекти Једног. *Οεαихου* је и испољени Један Живот, Вечно живо Јединство.

Корен живота беше у свакој капи Океана Бесмртности, Океан беше

Сјајна Светлост ... Ватра, Топлота, Кретање. Тама ишчезну, не би је више.

Тама се повлачи у своју суштину. У сопственој коренској природи, она је - апсолутна Светлост. Ватра и Вода (Отац и Мајка) представљају божански Зрак и Хаос, из чијег сједињења настаје прворођена Светлост (нови Живот).

Сјајни Простор, син Тамног Простора, израња из дубина великих Тамних Вода.

Он је заслепљујући Божански Змај Мудрости. Један је Четири, које узима у себе Три, производи Седам и постаје мноштво. Он означава места за сјајне звезде и претвара оно што је горе у Море ватре без обале, а оно доле у Велике воде.

Заслепљујући Змај Мудрости (Реч Божанске Мисли, *Logos*) је испољавање Универзалне Мудрости, а уједно и суштина испољене Мудрости - Божанска Мисао, која се у својој другој творевини развија у Самосвест (људски Манас).

„Море ватре“ је прво зрачење Мулапракрити - недиференцирана космичка супстанца, која постаје Астрална Материја. Као „Ватрена Змија“ она вијуга кроз Хаос, да излегне космичку материју и наведе је да узме сферични облик.

Станца IV – Седмоструке Хијерархије

Заметак Универзума диференцира се у седмоструку хијерархију Божанских моћи („Стварање Богова“), кроз испољавање Једне Врхунске Енергије. Ова интелигентна бића су творци целокупног испољеног Универзума.

Слушајте, ви синови Земље, ваше инструкторе - Синове Ватре. Научите да нема ни првог ни последњег, јер све је један Број, проистекао из Не-Броја.

„Синови ватре“ (Пламенови) доводе се у везу са универзалном мистеријом настајања божанстава. То су прва Бића, која еволуирају из првобитне Ватре. Приказ моћних анђела окружених ватром појављује се у свим теогонијама.

Ватра је Етар у свом најчистијем облику. Разликују се две „Ватре“: прва је безоблична, невидљива, скривена у Средишњем Духовном Сунцу (трострука), а друга је Ватра испољеног Космоса (седмострука). Ватра Знања спаљује сва делања на нивоу илузије; стога се они који су ослобођени називају „Ватре“.

„Један број, проишао из Не-Броја“ значи Апсолут (Не-Број), има примену у Простору и Времену. Сваки прираштај времена део је већег прираштаја, све до максималног трајања. Свака испољена ствар део је целине, а укупни склоп је Један Број: испољени Универзум (за разлику од Апсолута, који је Не-Број).

Док Првобитни настају из Оца-Мајке, наредних седам Градитеља произлазе само из Мајке. Мистерија настанка Универзума изграђена је на Светој науци бројева, а Хијерархија Бића изражена је бројевима и геометријским фигурама.

Из Светлости изниклоше пробуђене енергије - суштине, пламенови, елементи, градитељи, бројеви, *Arupa* и *Rupa* (бестелесни и телесни).

Из Божанског Човека еманирали су облици, искре, свете животиње и гласници светих отаца унутар Свете Четворке.

„Јаје Света“ представља оживљавајући принцип богова и човека. Са сваком Манвантаром појављује се Зрак (*Narayan*) који продира у *Jaje Света*, одакле израња као *Prajapati* или мушки Брама* - родитељ будућег Универзума.

По Кабали, свет је створен помоћу три Серафима: *Сефер*, *Сефар* и *Сунур* (Број, Бројеви и Избројано). Своје место и значење у пореклу живота имају и "Свете животиње", које са астрономским кључем постају знаци Зодијака.

У хијерархији божанских моћи, прототипови Звезданог Света у разним космогонијама имају различита имена, као што су: Деве, Питрији, Ришији, Престоли и Власти, Врлине и Владари, Херувими, Серафими и Демони.

Хијерархији Ђан Кохана (Дева) одговарају стварни типови на које се може поделити човечанство, које је заправо несавршена, материјализована мисао.

На почетку испољавања, мистерија Звука и Говора (речи) одређује судбину: свака мисао и реч дефинише Биће и утискује се на астрални флуид. По свом имплицитном утицају на Слова и Бројеве, речи постају лековите или отровне.

Искре „Војске Гласа“ (Божанске Мајке) подлежу седмострукој хијерахији. Теогонија почиње - Једним, испољеним, а заправо вечним у својој суштини.

На чулном плану, ум је тај који повезује и освешћује пет основних чула. То је животни дах оног *Једног* (Вишег Сопства) и чини синтезу Седам чула, која ноуменално чине нижа божанства, односно *седмострукост* - „Војску Гласа“.

Космичка материја формира елементе, који се групишу унутар Етра (Мајке Космоса). „Искре“ седмострукости (Тачке, Линије, Коцке и на крају Сфере) настају из закона Природе који се испољава као универзално геометризовање.

Adi-sanat је први од првобитних, Брама-творац. *Svabhāvāt* је Мистичка суштина, творачки корен физичке Природе. На плану Јединства, то је Број.

То је *Anima Mundi* (светска душа) из које настају разни светови: Креативни, Формативни, Материјални и Треперања, потчињених Боговима (Ришијима).

Симбол ○ је Безгранични Круг (Нула) који постаје Број када му претходи нека од девет цифара. Испољава вредности и моћ, заједно са Гласом и Духом. Као извор Свести, Дух са девет цифара и Нулом формира Декаду, која у себи садржи читав Универзум. Тријада ствара *Tetrakis*, Света Четири унутар круга.

Станца V – *Фохат*

Да првобитне Духовне Интелигенције постану божанске, сасвим свесни бог, морају проћи кроз људски стадијум, који подразумева успостављање одређене равнотеже материје и духа (какову после четвртог Круга има наша Раса).

Пурана говори о Браминој непрекидној жељи за стварањем. У кабали, Дах постаје камен, биљка, животиња ... човек, који постаје дух, дух постаје бог.

Првобитних Седам из својих Кружећих дахова производе Ватрени Ковитлац.

„Ватрени Ветар“ је усијана космичка прашина и прати усмеравајућу мисао Креативних Сила. Сваки атом има самосвест и Универзум је у себи, и за себе.

Биу постаје Фохат, Брзи Син Божанских Синова, синови су Липике ... пролази кроз ватрене облаке; корача три, пет, седам корака кроз седам горњих региона и седам доњих. Он диже свој глас: позива безбројне Искре и спаја их.

„Биу“ је израз колективне Мудрости Ђани Буда; као возило користи Фохат, „Гласника њихове воље“. Од седам Ђани Буда, испољено је пет. Небеске Буде су вечни прототипови Буда. Први Буда (*Авалокитешвара*) је њихова синтеза.

Мануши Буде су испољавања у свету облика и материје. У датом Кругу они управљају Земљом, остављајући за собом Бодисатву да настави њихов рад.

Фохат је важан фактор у езотеријској космогенези, како у још неиспољеном Универзуму, тако и у појавном свету. У стању Пралаје то је потенцијална моћ, која деловање Ноумена усмерава на припрему емитовања стваралачког Зрака.

Кад „Божански Син“ изрони, Фохат постаје покретачка Моћ којом почиње космичко испољавање. Један постаје Два и Три, и диференцира се у мноштво, а Фохат се преображава у силу која скупља и комбинује индивидуалне атоме.

Фохат извире из „Једног Живота“. Од Непознатог Једног еманира Бескрајна Свеукупност, испољено Једно, Универзални Ум - периодично манвантарично Божанство (креативни Логос, Брама творца). Са аспекта испољене Божанске Мисли, Универзални Ум представљају Јата виших стваралачких Ђан Кохана.

У еволуцији Универзалног Ума, скривена Мудрост Ади-Буде испољава се као *Авалокитешвара* (Небески Човек, Атман). Дејством Махата као испољене мудрости и одраза Универзалног Ума, Космичка Замисао постаје Фохат.

То је испољена супстанца, при чему се један Елемент диференцира на разне центре Енергије. На основу Замисли Универзалног Ума, закон Космичке Еволуције уређује сва разноврсна стања у испољеном Сунчевом систему.

Као електрична животна моћ (везујуће Јединство Космичких Енергија) Фохат делује на разне нивое, невидљиве и испољене. На космичком плану, он утиче на формирање посебних ствари - од планетарних система до појединих облика живота, док је на земаљском плану то деловање на магнетну силу.

Секундарни аспект Фохата је Соларна енергија, електрични животни флуид, Душа Природе, Електрицитет, који обликује све атоме од сировог материјала. Ведски Бог *Вишну* (Соларни аспект) „корача кроз Седам области“ Универзума (седам светова сунчевог система) у три корака - Дух, Душа и Тело Човека.

„Три корака“ означавају излазак из круга Бесконачности, кад Неспознатљиво постаје Једно, које се еволуцијом преображава у Једно у мноштву, Ђани Буде, пошто је трећи Корак - стварање Човека. Првобитних Седам (Ђан Кохани) такође представљају Невидљиво Божанство, које из њих закорачује у Човека.

Фохат посредује у формирању космичких центара сила:

Он је њихов водећи дух ... Он раздваја искре Нижег Царства (минерале) које лебде и дрхте од радости у сјајним пребивалиштима (гасовитим облацима) и заметке Точкова поставља у шест праваца простора, и један у центру.

Током Калпи, Кретање постаје кружно, Божанство постаје Ковитлац. Закон вртложног кретања у првобитној материји познају све традиције, а и наука.

„Точкови“ су центри сила; првобитна космичка материја се шири, очвршћује и постаје сфероидна. То су покретачи орбита који учествују у стварању света - оживљавајући принципи (информишуће душе) у настанку звезда и планета.

„Шест праваца Простора“ је „Двоструки Троугао“: спој Духа и Материје (*Arure u Rupe*) чији симбол је Троугао - знак Вишнуа. У својству Божанске Љубави, Фохат гради Монаду човека, сједињујући чисти Дух са Душом.

Фохат трасира спиралне линије да уједини шест са седмим, Круном.

Војска Синова Светлости стоји на сваком углу, а Липике у средњем точку.

„Спиралне линије“ значе - еволуцију човека. Сједињавањем чистог духа са Душом, настаје прва карика између вечног неусловљеног и - испољеног.

„Војска на сваком углу“ је Јато анђеоских бића, Ђан Кохани; у Манвантари она надгледа своје области. Ту су и „Мистички Посматрачи“ алхемичара и кабалиста; њихов однос са системом бројева Универзума чини замршен чвор.

Оно што је испољено јесте појавно и не-вечно, али је и напореда постојеће са Једним Животом. „Свет Истине“ је Сјајна звезда са Седам Светова Бића. То су Седам Светлости, чији су одрази људске бесмртне Монаде - Атма.

Седмоструку светлост смењује „Божански Свет“: разне Светлости упаљене у првобитној Светлости. То су Будији, безобличне божанске Душе (*Arupa*), одраз коренског јединства духовних, интелектуалних и физичких светова.

Божанство је безгранично, бескрајно ширење (основно значење „Брама“). Као коренско Једно, Божанство представља вечну и бескрајну супстанцу.

Ватра је најсавршенији одраз Једног Пламена, на Небу и на Земљи. Ватра је Живот и Смрт, божанска вечна супстанца. *Arura* и *Rupa* светови створени су од Једне Светлости, од седам светлости; од сваке седам пута седам...

Фохат корача пет корака (пошто је начинио прва три) и гради крилати точак на сваком углу квадрата, за четири Свеца и њихове војске (јата).

„Кораци“ су Космички и Људски принципи - Дух, Душа и Тело. Од седам принципа, три зрака су Суштине, а четири смртни аспекти. „Пет корака“ је пет виших Свести Бића; остала два (астрални и земаљски) су нижи нивои.

„Четири крилата точка на угловима“, за Четири Свеца и њихове војске, су четири велика Ђан Кохана, где сваки влада једном од четири кључне тачке. Ниже су Анђели који владају космичким силама Севера, Југа, Истока и Запада.

Свеци владају над четири кључне тачке, а Анђели на нижим плановима. Они утичу на карму живих бића. Символика четири кардиналне тачке (четири Елемента) постоји у више традиција (у египатским и јеврејским храмовима).

Након сваке Пралаје „Градитељи“ оцењују Систем. Друга група Градитеља ствара наш планетарни систем; трећа група су родитељи Човечанства.

Планетарни Духови и Липике су информишући духови Звезда и Планета. Друга и трећа група владају различитим аспектима Природе („Чувари Света“).

Липике описују троугао, коцку, пентаграм унутар јајета ... прстен „Не Пролази“, за оне који силазе и успињу се, као и оне који током Калпе напредују према великом дану „Буди Са Нама“. Тако су били формирани Рупа и Агира свет.

Липике постављају препреку између личног Ега и безличног Сопства. Свет материје са Прстеном „Не Пролази“ симбол је Једног, подељеног на мноштво; на нивоу Илузије, то је колективни агрегат Твораца видљивог универзума.

Треба разликовати „Једно“ на нивоу Апсолута, од оног на нивоу Еманација. Оно Прво не еманира нити се дели, а Друго еманира из самог себе. Из горње Тријаде еманира седам нижих Ђан Кохана (хомогено постаје хетерогено).

Липике одвајају свет Духа од Материје. Људи који „силазе и успињу се“ теже ка прочишћењу и могу прећи „Круг Не Пролази“, на дан „Буди Са Нама“. Човек се тада ослобађа из мреже незнања, стапајући се са Једном Суштином.

Духови који се успињу и силазе су „Јата“: небеска Бића у вишим световима. Од седам божанских Духова, неки комуницирају са потомством на Земљи.

„Буди-Са-Нама“ односи се на Паранирвану. Судбина сваке људске Монаде јесте да прође седмоструки Циклус Бића и облика, од највишег до најнижег и од човека до Бога, да би се у Паранирвани поново стопила са Апсолутом.

Станца VI – *Стварање нашег Универзума*

Помоћу Силе Мајке Милости и Знања, Фохат, Дах њиховог потомства, призива из нижег амбиса илузорног облика Сиен-Чан (Универзум) и Седам Елемената.

„Мајка Милости и Знања“ је трострука - Мајка, Супруга и Ђерка Логоса. „Мајка“ је апстрактна материја, Мулапракрити (Корен Природе), испољена у Логосу. Космички, то је Фохат, “Син Сина“ - двополна енергија која се у Универзуму испољава као скривени али и испољени Електрицитет (Живот).

Индушка *Вак* је богиња сила у Природи (Речи, Гласа-Звука и Говора). То је женски део Бrame; у раду на стварању, она је повезана са Прађипатијем.

Мајка Природа је синтеза сила и моћи окултног звука у Природи и Етру - Глас који призива илузорни облик Универзума из Хаоса, на диференцирање.

Брзи и Сјајни ствара 7 Лају Центара и поставља Универзум на те Вечне основе.

Седам Лају центара су седам Нултих тачака у диференцијацији елемената Сунчевог Система. Диференцирана материја нашег система садржи седам принципа, као и људско биће. Исто је и са Фохатом: он је Једно и Седам.

Фохат није персонални бог, већ еманација виших Моћи, Дух интелигентног Закона и „Гласник првобитних Синова Светлости“. У апстракцији, Фохат је Један живот у испољењу: Свеприсутни Ум и Живот, иманентан сваком атому.

Светови су еволуирали из Једног Елемента, као: Отац-Мајка, Душа Света, Ватрена Магла (Акаша), Ђиватма и Астрална Светлост. Од Седам Елемената, испољена су четири; а пети - Етар, испољиће се у следећем, петом Кругу.

Али, ниједан свет неће настати без довољно диференцираних Елемената, који се на крају разграђују и враћају у латентност својих првобитних стања.

Хетерогеност Елемената, код древних народа основа је за персонификацију Ватре, Ваздуха, Воде, Земље и Етра. Различити елементи у почетку нису били сложени, попут чврстих тела које знамо. Услови који владају нашим соларним системом сада су потпуно развијени, са формираним куглама и атмосфером.

У атомима се одвија непрекидна размена, мењајући њихове компоненте на планетама. Спектроскоп региструје само привидну истоветност земаљске и звездане супстанце, али не показује најфиније разлике које из тога произлазе.

Дах Мајке еманира материју чији се елементи стално мењају. Фохат расејава атоме ка планетама, и они губе своју чистоту. Дах испушта хладно и зрачеће, а добија назад вруће и истошено, да би га изнова рециклирао у недрима Мајке.

Он гради на слику и прилику старијих Точкова, стављајући их у непролазне центре. Он сакупља Ватрену Прашину и прави Ватрене Лопте, трчи кроз њих и око њих, убризгавајући тако живот у њих; потом их ставља у покрет.

„Точкови“ су центри сила. Седам Точкова чине наш планетарни ланац, док се „Мали Точкови који рађају једни друге“ односе на груби земаљски план.

Нови светови „слика и прилика старијих Точкова“ (претходних Манвантара) настају по Закону цикличне еволуције. Мада Супстанца и Силе остају исте, овај Закон на свакој планети делује кроз ниже и променљиве законитости.

Као Сила космичког Електрицитета, Фохат се рађа из Брамe, а испољава се као поларност позитивно-негативно. Он има седам „Синова-браће“ и својим силама привлачења - одбијања посредује у регулисању њихових међуодноса.

Седам синова - браће су облици Космичког магнетизма, чије еманиције су надчулни квалитети: Електрицитет, Звук, Светлост, Топлота, Кохезија ... Мада су материјалне структуре, они су ближи ноуменалној космичкој Супстанци.

За науку су то Силе које ствара материја, а за окултизам: Елементалне силе, тј. творевине Ђан Кохана. Из везе Елементала са елементима чисте Материје настају њихови земаљски корелати - светлост, топлина, магнетизам итд.

Фохат поставља „Седам Центара Лаје“ и темеље за изградњу материје - за активност и еволуцију. Он управља преношењем принципа са једне на другу звезду или планету. Када планета одумре, информишући принципи преносе се у Лају центар, који их тада рециклира и преображава у ново звездано тело.

Наше човечанство је у четвртом Кругу, његовој средишњој тачки, на којој долази до равнотеже између Духа и Материје. Да би постао Самосвестан, Дух мора проћи све циклусе бића, чија је тачка кулминације на Земљи - Човек.

Да би постао највиши Ђан Кохан, Его мора да постигне пуну самосвест као људско Биће. „Ђани мора да буде Атма-Буди“; кад се Буди-Манас отргне од своје бесмртне Атме, Атман прелази у Не-Биће које јесте апсолутно Биће.

У теогонији, „Семе“ је етарски организам и еволуира у небеско биће, Бога.

Старији точкови ротирају наниже и навише. Мајчина искра испунила је све. Водиле су се битке између Твораца и Уништитеља (биле су битке за Простор).

Битке се воде око духовног и космичког прилагођавања у еволуцији човека. „Старији точкови“ су светови и Кугле нашег ланца из претходних Кругова. Из Пралаје, раније Кугле враћају се преображене, усавршене за нови циклус.

Чим језгро првобитне супстанце у „лаја“ (недиференцираном) стању добије информацију од слободних принципа тек угашене Звезде или планете, ове се преображавају у комете, затим сунца, а хлађењем постају настањени светови.

Као што Једно (Божанство) постаје Два (Дева или Анђео), а Два постају Три (човек), тако и Угрушци (супстанца света) постају луталице (комете), а из ових - звезде (центри вртлога), од којих су настали наше Сунце и планете.

Источњачки и кабалистички седмоструки систем космичких планова има 3 виша плана свести и 4 нижа, од којих је најнижи наш видљиви Универзум. Аналогна седмострука подела важи и за стање свести код човека. Да би три виша стања ускладио с вишим космичким нивоима, човек их мора пробудити.

За миленијуме еволуције, људско тело је постигло савршенство. „Дах неба“ (Нефеш) присутан је у свакој животињи и честици, али оне немају свест о природи највишег Бића и ниједно нема тај божански склад који има човек.

Каже се да постоји само један храм у универзуму: људско тело. Ово тело и структура људског бића представљају чудо над чудима, највећу Мистерију.

Станца VII – Родитељи људи на Земљи

Најпре Божанско, од Мајке-Духа (*Атман*), па Духовно (*Атма-Буди, Дух-Душа*); три од једног, четири од једног... три, пет и седам. Троструки и четвороструки силазак; „Из Ума Рођени“ синови првог Господа, Блиставих Седам (*Градитељи*). Они су ти који су ти, ја, он; који бдију над тобом и твојом мајком (*Земља*).

Од дванаест великих Редова Стваралачких Моћи (знакови Зодијака), седам се испољавају, повезани са Седам Планета. Редови имају бројне подгрупе Бића.

Први, највиши Ред чине божански Пламенови, безоблични Ватрени Дахови (*Арупа*). На Једном божанском Пламену су три силазеће групе, као посебни Ентитети: шест Сила Природе, обједињених средишњом седмим принципом.

У стању Јединства првобитна Светлост је седми принцип (латентни Логос) који диференцирањем постаје Фохат (Седам Синова), симболичка Средишња тачка двоструког троугла. Фохат је сама звезда, а седми принцип - наша Земља.

Из *Једног* еманира божанска Ватра, из које сукцесивно настају Етар, Вода и Ваздух; сви они чине живот, срце и пулс Универзума, тј. његов Ум и Свест.

Нижа небеска Бића (од Ватре и Етра) одговарају Атма-Будију, Духу и Души. Углавном су безоблична и повезана са Јатима виших светова нашег система. То су прототипови Ђива (Монада) које се инкарнирају сачињени од Ватреног даха Живота, прожети зраком Божанске Душе (Буди), чији ће бити носиоци.

Трећи Ред Небеских Бића су Тријаде Атма-Буди-Манас, Дух-Душа-Интелект.

Четврти Ред је са супстанцијалним Ентитетима. То су „Непролазне Ђиве“ са седмоструким „јатом“ које управља одгајањем људских духовних Душа. То укључује размножавање заметком, који постаје духовна моћ у физичкој ћелији. Сама ћелија преноси наследне особине, а контролише и ембрионални развој.

Према езотеријском учењу, физичко тело се развија постепено из духовног, менталног и психичког аспекта. Унутарња Душа физичке ћелије влада плазмом заметка и представља кључ који треба да расветли „тајну ембриологије“.

Пета група је симбол човека, а Пети ниво у структури човека је *Manas* (Ум). Након смрти, духовни аспект Манаса апсорбује се и стапа са Атма-Будијем.

Шеста и седма група су нижи аспекти Четворства, свесни етарски Ентитети - варијације невидљивих „Елементала“, од безличних до супстанцијалних.

Нова Манвантара јесте смена небеске Хијерархије са моћнијим световима, а и са одабраним представницима нашег човечанства. То је бескрајни циклус апсолутне вечности, у којој се крећу безбројни коначни унутрашњи циклуси.

Зрак живота умножава мање зраке. Живот претходи облику и надживљује последњи атом. Један Зрак живота прожима мале зраке, као нит у бројаници.

То је слика ведантинске „животне нити“ која се провлачи кроз низ рођења. Људски ембрион не може бити зачет на физичком плану без оплођења помоћу пет принципа зрачења (врлина или флуида) шестоструког Небеског.

У еволуцији земаљских бића, улога минералних атома везана је за најниже принципе Духова Земље; у биљном атому за Прану, у животињској и за трећи и за четврти принцип, док човек мора бити оплођен од свих пет принципа.

Само у човеку *Ђива* (индивидуалност) је комплетна. Сам седми принцип је *Зрак Универзалног Сунца*, као „позајмица“ за формирање физичког тела, које обликују нижи земаљски планови: физичко-хемијска и физиолошка еволуција.

Човекову моралну, психичку и духовну природу удахњују - божанска бића. Колективно, људи су дело разних духова, појединачно – њихови „носиоци“. Душа уступа пред физичким планом; 3 средња принципа су све материјалнија.

У нашој изразито материјалној Петој Раси, земаљски Дух Четврте расе још је снажан, али долази доба када ће се човечанство уздићи на ниво Духовности готово еквивалентан оном код првобитне (најмоћније) Треће Коренске Расе.

Однос између духовних и физичких аспеката човека не може се појмити без принципа седмоструке поделе, која чини кључ за разумевање метафизичког и физиолошког односа између два нивоа – Ђан Кохана (Анђела) и човечанства.

Човек јесте физички створен од „земаљске прашине“, али његових твораца било је много. Дах живота удахнуо је у човека Свеприсутни, невидљиви „Један живот“. Овај божански Дух човеку пружа божански степен бесмртности.

За поимање порекла човека потребно је знање о Круговима. Један од њих представља еволуција седам планета нашег ланца, са минералним и живим светом. Овај период животног циклуса чини један обрт „Точка“ (Дан Бrame).

На силазној скали, сваки Круг понавља претходни, у све чвршћем облику. На свом узлазном луку еволуција етеризује и одуховљује природу свих ствари, што кулуминира са седмом куглом као новим циклусом, уз виши ниво свести.

Живот у нашем Кругу има исти поредак као у претходном, при чему се сваки Круг и свака кугла налазе под надзором различитих група „Твораца“.

Средином четвртог Круга, стварањем физички савршеног човека, довршава се „спуштање духа у материју“, са поступном доминацијом духовног развоја. Пета Хијерархија преображава етарску анималну форму у - Разумног Човека.

Многи од Духовних ентитета који су се инкарнирали у човека, иако физички присутни на Земљи, не напуштају своје постојање у надчулним областима.

У кабали се тело и душа сматрају као независна два живота. Душа, чији је телесни носач Астрал (етарско-супстанцијални омотач), може да се ослободи и да напусти свој храм (тело) на више начина, а да човек настави живот.

Нит бића (*Sutratma*) оживљава човека и пролази кроз све његове личности (инкарнације), на коју су нанизани и његови „Духови“; изаткана је од суштине „троструког“, „четвороструког“ и „петоструког“, који садржи све претходне.

Атма, Буди и Манас чине бесмртну духовну тријаду. Након смрти, Атма-Буди асимилиује плодове Манаса, док четири нижа принципа бивају разграђена.

Велики проблем филозофије и науке јесте супстанцијална природа живота. Једино езотеријско учење о реинкарнацији и Карми наслућује пуну мистерију Живота као непрекинут низ испољавања - у физичком телу као и ван њега.

Процеси стварања животињског и божанског човека - веома се разликују. Питрији посредују при стварању физичког и животињског човека: из својих старских тела избацују своје сеновите, астралне „двојнике“. То Монади пружа прво боравиште, док слепој материји даје модел по коме ће надаље градити.

Од *Svajambhuva Manua* настало је седам првобитних Мануа (Прађипатија), од којих је сваки изродио једну од првобитних Раса људи. Ману је духовни, небески човек, вечни Его у нама. Њега и његово тело стварају „Син и Месец“.

Сваки од прва три Круга дао је по један од Елемената: Ватру, Ваздух, Воду. Наш четврти Круг додао је Земљу, што је праћено и додатним развојем чула. Пети Круг даће пети елемент, *Емап* (грубо тело Акаше) и развој шестог чула.

Монаду живог бића чини индивидуални Ђан Кохан. Његов првобитни Дух (Атман) је једно са Универзалним Духом, али његово „возило“, Буди, чини нераздвојни део Ђан Кохана. То је кључ решења мистерије свеприсутности.

Кад Пралаја апсорбује материјал физичких чула и духовна Ега: прошлост, садашњост, па чак и будућност Човечанства и свих ствари постаће једна иста.

Ово није анихилација ни атеизам. Ако је Нирвана анихилација, онда је то и стање дубоког сна. Људска индивидуалност није изгубљена у апсорпцији, јер са постизањем Нирване, иста Монада ће изронити из ње као још више биће.

„Посматрачи“ владају над људима „који су они сами“. Са Трећом Расом, у развоју раса посредовање преузимају Патријарси и Мануи, који постављају божанске краљеве. Свој циклус из претходних Кругова ови владари завршиће на Земљи, а за нове манвантаре они ће бити Изабраници нашег Човечанства.

Универзум се циклично јавља ради колективног напретка бројних живота. Безгрешни Ходочасник спушта се у грешну материју, бори се и пати у свим формама бића, а на половини циклуса, на дну, унифицира се са Човечанством.

Узлазном путањом, ка свом дому, он пролази мучеништво Голготе Живота (самосвесног постојања), да би из мноштва поново васкрсао у *Један Живот*.